

Sygn. akt II K 683/16

1 Ds. 676.2016

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 09 lutego 2017 r.

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej II Wydział Karny, w składzie:

Przewodniczący: SSR Radosław Gluza

Protokolant: Karolina Raszowska

przy udziale prokuratora Marka Rogowskiego z Prokuratury Rejonowej w Środzie Śląskiej

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 07 lutego 2017 r.

sprawy **M. S. (S.)**

syna A. i B. z d. G.

ur. (...) w Ś.

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 01 maja 2016 roku w K. nie zastosował się do orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VII Wydział Karny z dnia 1 października 2012 r. sygn. akt VII K 340/12, zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 4 lat, tj. do dnia 9 października 2016 r., kierując samochodem osobowym marki F. o nr rej. (...),

tj. o przestępstwo z art. 244 k.k.:

II. w tym samym miejscu i czasie jak w/w przedłożył legitymującym go funkcjonariuszom Policji poświadczające nieprawdę co do posiadania uprawnienia do kierowania pojazdami mechanicznymi, prawo jazdy nr (...), które uzyskał w wyniku złożenia fałszywego oświadczenia, że nie został w stosunku do niego orzeczony prawomocnym wyrokiem sądu zakaz prowadzenia pojazdów samochodowych,

tj. o przestępstwo z art. 273 k.k.:

III. w dniu 3 grudnia 2015 r. w Ś., we wniosku złożonym Staroście (...) o zwrot zatrzymanego prawa jazdy, pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, złożył fałszywe oświadczenie że nie został w stosunku do niego orzeczony prawomocnym wyrokiem sądu zakaz prowadzenia pojazdów samochodowych, zatajając, że zakaz ten został orzeczony wyrokiem Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VII Wydział Karny z dnia 1 października 2012 roku sygn. akt VII K 340/12

tj. o przestępstwo z art. 233 § 1 i 6 k.k.:

orzeka:

I. uznaje oskarżonego **M. S.** za winnego tego, że w dniu 01 maja 2016r. prowadził w ruchu lądowym, na ul. (...) w K., samochód osobowym m-ki F. o nr. rej. (...), nie stosując się do obowiązującego go zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, orzeczonego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi z dnia 01 października 2012r., sygn. akt VII K 340/12, tj. popełnienia przestępstwa z art. 244 k.k. i za to, na podstawie art. 244

k.k. w zw. z art. 37a k.k., wymierza mu karę 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 zł (dziesięciu) złotych;

II. na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. uniewinnia oskarżonego **M. S.** od zarzucanych mu czynów opisanych w pkt II i III części wstępnej wyroku;

III. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza oskarżonemu na poczet wymierzonej mu kary grzywny okres jego zatrzymania w sprawie w dniu 01 maja 2016r., który odpowiada dwóm stawkom dziennym grzywny;

IV. na podstawie art. 627 k.p.k. obciąża oskarżonego **M. S.** kosztami procesu, a w tym zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 70 zł, tytułem zwrotu wydatków sądowych poniesionych przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania w sprawie i na podstawie art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych wymierza mu opłatę w kwocie 200 zł.

UZASADNIENIE WYROKU

Na podstawie przeprowadzonego przewodu sądowego ustalono następujący stan faktyczny:

Oskarżony M. S. w dniu 29.07.2009r. nabył uprawnienia do kierowania pojazdami, uzyskując prawo jazdy o nr (...) wydane przez Starostę (...).

Dowód:

wyjaśnienia oskarżonego M. S., k. 235, 237,

wniosek z dnia 29.07.2009r. wraz z kserokopią prawa jazdy, k. 106 – 109, 197 – 198.

Wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 03.11.2011r., sygn. akt VII W 837/11, oskarżony M. S. został ukarany za wykroczenie z art. 87 § 1 k.w. na karę grzywny oraz zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego na okres 6 miesięcy. Wykonując orzeczone środki karny sąd przesłał Staroście (...) odpis wyroku oraz zatrzymane oskarżonemu prawo jazdy o nr (...). Zakaz prowadzenia pojazdów obowiązywał oskarżonego w okresie od dnia 05.10.2011r. do dnia 05.04.2012r.

Dowód:

kserokopia wyroku nakazowego, k. 22, 104, 193,

pismo z dnia 30.11.2011r., k. 21, 192,

zawiadomienie o wykonaniu kary dodatkowej z dnia 12.12.2011r., k. 20, 101, 190.

Następnie wyrokiem Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi z dnia 01.10.2012r., sygn. akt VII K 340/12 oskarżony M. S. został skazany za przestępstwo z art. 178a § 4 k.k. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat próby oraz środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego na okres 4 lat. Wyrok zapadł wskutek wniosku prokuratora w trybie art. 335 k.p.k., o orzeczenie kary uzgodnionej z oskarżonym. M. S. został zawiadomiony o terminie posiedzenia, na którym został wydany wyrok.

Dowód:

wyjaśnienia oskarżonego M. S., k. 235, 237,

pokwitowanie odbioru zawiadomienia, k. 42 a.s. o sygn. VII K 340/12,

pokwitowanie odbioru zawiadomienia, k. 44 a.s. o sygn. VII K 340/12,

protokół posiedzenia z dnia 01.10.2012r., k. 45 a.s. o sygn. VII K 340/12,

odpis wyroku, k. 11.

Wyrok nie został zaskarżony i uprawomocnił się w dniu 09 października 2012r. Jego odpis został doręczony oskarżonemu poprzez pozostawienie w aktach sprawy z uwagi na niepodjęcie dwukrotnie awizowanej przesyłki.

Dowód:

odpis wyroku, k. 11,

przesyłka pocztowa pozostawiona w aktach sprawy, k. 51 a.s. o sygn. VII K 340/12.

W dniu 22.10.2012r. Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi poinformował Urząd Miasta w Ł. o zastosowaniu wobec M. S. zakazu prowadzenia pojazdów w sprawie o sygn. VII K 340/12. W dniu 06.11.2012r. zostało przesłane oskarżonemu, na jego ówczesny adres zamieszkania w Ł. przy ul. (...), wezwanie do stawiennictwa w Oddziale Praw Jazdy Urzędu Miejskiego w Ł., w terminie 7 dni. M. S. odebrał to pismo, lecz nie stawił się na wezwanie. W związku z tym został on uznany za osobę nieposiadającą uprawnień do kierowania prawą jazdy i orzeczony wobec niego zakaz prowadzenia pojazdów był wykonywany przez Urząd Miasta w Ł..

W dniu 17.12.2012r. urząd ten skierował do Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa oraz do oskarżonego zawiadomienie o wykonaniu środka karnego, informując że M. S. może ubiegać się o uzyskanie uprawnień do kierowania pojazdami silnikowymi po dniu 09.10.2016r., kiedy przestanie obowiązywać sądowy zakaz. M. S. nie odebrał przesyłki pocztowej a następnie na początku 2013r. przeprowadził się do Ż..

Dowód:

pismo SR dla Łodzi – Widzewa z 22.10.2012r., k. 40, 81, 170,

wezwanie z dnia 06.11.2012r., wraz potwierdzeniem odbioru, k. 38 – 39, 79 – 80, 168 – 169,

zawiadomienie o wykonaniu środka karnego z dnia 17.12.2012r. wraz z niepodjętą przesyłką, k. 36 – 37, 76 – 78, 166 – 167,

wyjaśnienia oskarżonego M. S., k. 235, 237.

Pod koniec 2015r. M. S. udał się do Wydziału Komunikacji Starostwa Powiatowego w Ś.. W teczce kierowcy dotyczącej jego osoby znajdowało się zatrzymane mu w 2011r. prawo jazdy wraz z informacją o zakazie prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonym wobec niego na okres 6 miesięcy wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 03.11.2011r., sygn. akt VII W 837/11. Brak było dokumentacji związanej ze środkiem karnym zastosowanym wobec oskarżonego w sprawie Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, sygn. akt VII K 340/12, która nie została przesłana przez Urząd Miasta w Ł.. W związku z tym pracownik Starostwa Powiatowego w Ś. przekazał oskarżonemu informację, o możliwości zwrotu zatrzymanego prawa jazdy, po uzyskaniu wymaganych prawem zaświadczeń lekarskich.

Dowód:

wyjaśnienia oskarżonego M. S., k. 235, 237,

zeznania świadka K. H., k. 129, 236 – 237.

W dniu 03.12.2015r. M. S. ponownie stawił się w Wydziale Komunikacji Starostwa Powiatowego w Ś.. Na miejscu sporządził on wniosek o zwrot zatrzymanego prawa jazdy nr (...) i dołączył do niego wcześniej uzyskane dokumenty w postaci orzeczenia zdrowotnego i psychologicznego.

Dowód:

wyjaśnienia oskarżonego M. S., k. 235, 237,

wniosek o wydanie prawa jazdy z dnia 03.12.2015r., k. 120,

orzeczenie lekarskie z dnia 02.12.2015r., k. 16, 97, 186,

orzeczenie psychologiczne z dnia 02.12.2015r., k. 17, 96, 185.

Wypełniając druk wniosku w rubryce (...), gdzie zawarto informację o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, M. S. zaznaczył, że na dzień złożenia wniosku nie został wobec niego orzeczony - prawomocnym wyrokiem sądu – zakaz prowadzenia pojazdów samochodowych. Oskarżony popisał to oświadczenie, mimo że wiedział o obowiązującym go czteroletnim zakazie prowadzenia pojazdów orzeczonym przez Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa.

Dowód:

wniosek o wydanie prawa jazdy z dnia 03.12.2015r., k. 120,

częściowo wyjaśnienia oskarżonego M. S., k. 235, 237.

Wniosek od oskarżonego przyjęła w dniu 03.12.2015r. pracownica Wydziału Komunikacji Starostwa Powiatowego w Ś. – K. H. (poprzednio (...)). Po zapoznaniu się z dokumentami przedłożonymi przez M. S. oraz znajdującymi się w jego teczce kierowcy, nie stwierdziła ona przeciwwskazań do wydania oskarżonemu prawa jazdy i pozytywnie załatwiła jego wniosek. K. H. nie zadawała oskarżonemu dodatkowych pytań a M. S. nie składał jej żadnych ustnych oświadczeń.

Dowód:

wniosek o wydanie prawa jazdy z dnia 03.12.2015r., k. 120,

wyjaśnienia oskarżonego M. S., k. 235, 237,

zeznania świadka K. H., k. 129, 236 – 237.

W dniu 15 grudnia 2015r. M. S. odebrał w Starostwie Powiatowym w Ś., blankiet prawa jazdy kat. B, nr (...), wydane go przez Starostę (...).

Dowód:

wniosek o wydanie prawa jazdy z dnia 03.12.2015r., k. 120,

wyjaśnienia oskarżonego M. S., k. 235, 237,

zeznania świadka K. H., k. 129, 236 – 237,

zeznania świadka G. K., k. 58, 237.

Żaden z pracowników Starostwa Powiatowego w Ś., z uwagi na brak takiego obowiązku nie zweryfikował w systemie informatycznym ograniczeń możliwości wydania prawa jazdy oskarżonemu.

Dowód:

zeznania świadka K. H., k. 129, 236 – 237,

zeznania świadka G. K., k. 58, 237.

W dniu 01 maja 2016r. oskarżony M. S. kierował należącym do niego samochodem m-ki F. nr rej. (...). Jadąc około godz. 22.20 ulicą (...) w K. został on zatrzymany do kontroli drogowej przez funkcjonariuszy Policji - P. S. i M. R.. Oskarżony poproszony przez policjantów o dokumenty, wylegitymował się prawem jazdy o nr. (...). Po sprawdzeniu w systemie informatycznym, funkcjonariusze Policji ustalili, że M. S. posiada czynny zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych do dnia 09 października 2016r., wobec czego został on zatrzymany i przewieziony do Komisariatu Policji w K..

Dowód:

wyjaśnienia oskarżonego M. S., k. 235, 237,

zeznania świadka M. R., k. 48, 235 – 236,

zeznania świadka P. S., k. 46, 236.

Oskarżony M. S. ma 33 lata, jest żonaty, posiada na utrzymaniu troje dzieci. Oskarżony pracuje w (...) sp. z o.o. i zarabia miesięcznie około 3.000 zł.

Dowód:

wyjaśnienia oskarżonego M. S., k. 235, 237.

M. S. był jednokrotnie karany sędownie za przestępstwa - wyrokiem Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi z dnia 01.10.2012r., sygn. akt VII K 340/12.

Dowód:

informacja z K., k. 43 – 44.

Oskarżony M. S. przyznał się formalnie do zarzucanych mu czynów i złożył wyjaśnienia w których zaprzeczył aby działał umyślnie. Oświadczył, że był przekonany iż nie obowiązuje go już zakaz prowadzenia pojazdów, gdyż dowiedział się w Wydziale Komunikacji w Ś. o możliwości ubiegania się o zwrot prawa jazdy. Stwierdził, przy tym że nie pamiętał na jaki okres został orzeczony wobec środków karny przez Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w sprawie o sygn. VII K 340/12.

Ponadto Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Ustalając stan faktyczny sąd oparł się na dowodach w postaci zeznań świadków oraz dokumentów, wymienionych w pierwszej części uzasadnienia, nie mając jakichkolwiek zastrzeżeń co do ich wiarygodności.

Sąd wziął także pod uwagę częściowo wyjaśnienia oskarżonego, pomijając je w zakresie w jakim wskazywał on na brak świadomości o obowiązującym go zakazie prowadzenia pojazdów. Zajmując powyższe stanowisko, sąd uznał iż opisane twierdzenie oskarżonego nie daje się pogodzić z zasadami doświadczenia życiowego i prawidłowego rozumowania i stanowi wyłącznie wyraz przyjętej przez niego linii obrony. Oskarżony niewątpliwie zdawał sobie sprawę z okresu na jaki został wobec niego orzeczony zakaz prowadzenia pojazdów. Przemawia za tym głównie fakt, że czas ten został objęty porozumieniem jakie M. S. zawarł z prokuratorem, a które legło u podstaw wniosku o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy. Oskarżony otrzymał także zawiadomienie o posiedzeniu, na którym został wydany wyrok i pomimo, że nie odebrał przesyłki pocztowej zawierającej jego odpis, to dysponował aktem oskarżenia i dołączonym do niego wnioskiem. Mając na uwadze newralgiczny charakter zakazu prowadzenia pojazdów, gdzie z doświadczenia życiowego wiadomo, że stanowi on szczególnie istotną dolegliwość dla skazanych, nie ma możliwości aby M. S. „zapomniał” o czasie obowiązywania tego środka karnego. Na powyższe wskazują wyjaśnienia złożone przez niego na rozprawie, gdzie prawidłowo określił dużo krótszy, bo sześciomiesięczny zakaz

prowadzenia pojazdów, orzeczony wobec niego chronologicznie wcześniejszym wyrokiem Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim. Odnośnie okoliczności podniesionych przez oskarżonego wskazać należy, iż nie może go usprawiedliwiać informacja o możliwości zwrotu prawa jazdy, jaką uzyskał w Starostwie Powiatowym w Ś.. Do urzędu tego nie została bowiem przekazana dokumentacja dotycząca zakazu orzeczonego w sprawie Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, sygn. akt VII K 340/12. Sam zaś M. S. zapytując o możliwość odzyskania prawa jazdy, w ogóle nie poinformował pracownika Starostwa o powyższej sprawie sądowej. Nie podjął on również jakiegokolwiek próby wyjaśnienia tej kwestii w Sądzie, który wydał orzeczenie.

Dokonując oceny przedstawionych powyżej dowodów, sąd uznał, że sprawstwo i wina oskarżonego w zakresie zarzucanego mu czynu z art. 244 k.k. nie budzą wątpliwości. M. S. bowiem w dniu 01 maja 2016r. prowadził w ruchu lądowym, pojazd mechanicznych, nie stosując się do obowiązującego go w tym zakresie zakazu, orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi z dnia 01.10.2012r., sygn. akt VII K 340/12. Ustalone w sprawie okoliczności, nie budzą wątpliwości, że oskarżony pomimo uzyskania dokumentu prawa jazdy, wiedział o obowiązującym go zakazie prowadzenia pojazdów. Czyn popełniony przez oskarżonego był zawiniony, nie zachodziły okoliczności wyłączające winę ani bezprawność.

Sąd na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. uniewinnił M. S. od zarzucanych mu czynów, opisanych w pkt II i III części wstępnej wyroku, uznając iż oskarżony nie wyczerpał swoim zachowaniem ustawowych znamion czynu zabronionego.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzucanego oskarżonemu występku z art. 233 § 6 k.k., wskazać należy iż zgodnie z tym przepisem karze pozbawienia wolności podlega ten, kto składa fałszywe oświadczenie, jeżeli przepis ustawy przewiduje możliwość odebrania oświadczenia pod rygorem odpowiedzialności karnej. Taka sytuacja nie zachodziła w niniejszej sprawie. Tryb wydawania prawa jazdy reguluje ustawa z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami. Jej przepisy zarówno obecnie, jak i w czasie czynu zarzucanego oskarżonemu, nie zawierały upoważnienia organu administracji do odbierania od osób wnioskujących o wydanie prawa jazdy oświadczeń pod rygorem odpowiedzialności karnej za podanie nieprawdziwych danych co do podlegania zakazowi prowadzenia pojazdów mechanicznych. Co prawda wzór wniosku o wydanie prawa jazdy przewiduje zamieszczenie w nim oświadczenia pod rygorem odpowiedzialności karnej z art. 233 § 1 k.k., że wobec osoby ubiegającej się, nie obowiązuje sądowy zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych, ale powinność złożenia oświadczenia w tej kwestii wynika nie z przepisu ustawy, lecz aktu wykonawczego w formie rozporządzenia. W okresie grudnia 2015r. obowiązywało w tym zakresie Rozporządzenie Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej z dnia 31 lipca 2012 r. w sprawie wydawania dokumentów stwierdzających uprawnienia do kierowania pojazdami. Regulacja ta, zamieszczona w akcie prawnym podustawowym, nie spełniała zatem warunku ustawowej określoności typu przestępstwa zgodnie z art. 42 ust. 1 Konstytucji RP i art. 1 § 1 k.k. (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 03.09.2015r., sygn. V KK 225/15, opubl. [http://www.sn.pl/sites/orzecznictwo \(...\)20KK% \(...\)15.pdf](http://www.sn.pl/sites/orzecznictwo (...)20KK% (...)15.pdf)). Powyższe powoduje, że mimo złożenie przez M. S. w dniu 03 grudnia 2015r. fałszywego oświadczenia odnośnie tego, że nie został wobec niego orzeczony - prawomocnym wyrokiem sądu zakaz prowadzenia pojazdów samochodowych, nie doszło do wyczerpania ustawowych znamion występku z art. 233 § 1 i 6 k.k., co skutkowało wyrokiem uniewinniającym.

Analogiczna sytuacja zachodziła w przypadku zarzucanego M. S. występku z art. 273 k.k., polegającego na przedłożeniu funkcjonariuszowi Policji, podczas kontroli drogowej w dniu 01 maja 2015r., poświadczającego nieprawdę prawa jazdy, uzyskanego w wyniku złożenia przez oskarżonego nieprawdziwego oświadczenia, iż nie został wobec niego orzeczony zakaz prowadzenia pojazdów samochodowych. Analizując zachowanie oskarżonego pod kątem popełnienia czynu z art. 273 k.k., sąd z uwagi na blankietowy charakter tegoż przepisu, był zobligowany do dokonania oceny charakteru dokumentu jakim się on posłużył. Dla bytu opisanego występku niezbędne jest bowiem aby przedmiotowy dokument został uzyskany w wyniku przestępstwa z art. 271 k.k. bądź art. 272 k.k. Zdaniem sądu okoliczności niniejszej sprawy nie dają podstaw do przyjęcia że wydanie oskarżonemu prawa jazdy, stwierdzającego niewątpliwie nieprawdziwe okoliczności co do posiadania przez niego uprawnień do kierowania pojazdami, nastąpiło w wyniku opisanych przestępstw.

Odnośnie występku z art. 271 k.k. brak jest jakichkolwiek podstaw do uznania aby którykolwiek z funkcjonariuszy publicznych zatrudnionych w Starostwie Powiatowym w Ś. działał umyślnie, wydając oskarżonemu prawo jazdy, mimo obowiązującego go zakazu prowadzenia pojazdów. Sytuacja jaka miała miejsce była rezultatem braku wiedzy urzędników o wyroku wydanym w sprawie o sygn. akt VII K 340/12, co wynikało z faktu nieprzekazania dokumentacji dotyczącej zapadłego orzeczenia o środku karnym, przez Urząd Miejski w Ł..

Podobnie sąd nie znalazł podstaw do uznania, iż dokument prawa jazdy został wydany oskarżonemu w wyniku przestępstwa z art. 272 k.k. Do zaistnienia czynu opisanego w tym przepisie, dochodzi w sytuacji wyłudzenia poświadczenia nieprawdy przez podstępne wprowadzenie w błąd funkcjonariusza publicznego lub innej osoby upoważnionej do wystawienia dokumentu. Zdaniem sądu brak jest w realiach niniejszej sprawy przesłanek wskazujących na zrealizowanie czynności wykonawczej opisanego przepisu, tj. przyjęcie, iż oskarżony uzyskał prawo jazdy w wyniku podstępnego wprowadzenia w błąd pracowników Starostwa Powiatowego w Ś.. Jak wynika z dokonanych w sprawie ustaleń, zachowanie M. S. polegało wyłącznie na złożeniu nieprawdziwego oświadczenia, że nie został w stosunku do niego orzeczony prawomocnym wyrokiem zakaz prowadzenia pojazdów samochodowych. Poza tym oskarżony nie podjął żadnych oszukańczych czynności, zmierzających do uzyskania dokumentu poświadczającego nieprawdę. Powyższe oznacza, że nie wyczerpał on swoim zachowaniem znamienia strony przedmiotowej występku z art. 273 k.k. w zw. z art. 272 k.k. "Podstępne wprowadzenie w błąd" w rozumieniu art. 272 k.k. oznacza szczególną, a nie (jak np. art. 286 § 1 k.k.) zwykłą formę "wprowadzenia w błąd". Dla wypełnienia znamion przestępstwa określonego w art. 272 k.k. nie wystarcza samo złożenie nieprawdziwego oświadczenia, ale konieczne jest podjęcie jeszcze pewnych działań, np. przebiegłych, pozorujących jego zgodność z rzeczywistością i utrudniających wykrycie nieprawdy (wyr. SN z 4.6.2003 r., WA 26/03, OSNKW 2003, Nr 9–10, poz. 83 z glosą aprobującą S.M. P., PiP 2004, Nr 5, s. 121–123). Zgodnie z ustalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, samo kłamstwo nie stanowi jeszcze podstępnego zabiegu, a staje się nim dopiero w połączeniu z zachowaniem sprawcy, które jego kłamliwym twierdzeniom daje pozór prawdy. Powyższe zapatrywania prawne w pełni odnoszą się do znamienia strony przedmiotowej czynu zabronionego, określonego w art. 272 k.k.. Niewątpliwie jest, że sprawca używając podstępnych zabiegów, pozoruje zgodność przebiegu zdarzenia z rzeczywistością, a tym samym utrudnia odkrycie prawdy o tym zdarzeniu. W takim działaniu oskarżonego odnajdujemy również element skrytości. Na skrytość zachowania sprawcy działającego z zamiarem podstępnego wprowadzenia w błąd wskazuje leksykalne znaczenie słowa "podstępne", jako działania skrytego, mającego na celu zmylenie kogoś lub oszukanie kogoś (post. SN z 9.10.2008 r., II KK 179/08, Prok. i Pr. 2009, Nr 4, poz. 8) [tak. Kodeks karny. Komentarz do art. 272 k.k., red. prof. dr hab. R. S., publ. L.]

Mając powyższe na uwadze, sąd uniewinnił M. S. od zarzucanego mu czynu, stwierdzając brak znamion czynu zabronionego w jego zachowaniu.

Sąd wymierzając oskarżonemu karę grzywny za przypisany mu występki z art. 244 k.k., baczyl na dyrektywy wskazane w art. 53 k.k., uwzględniając stopień zawinienia i społecznej szkodliwości jego czynu, a nadto cele zapobiegawcze i wychowawcze, która to kara winna wobec niego osiągnąć. Wymierzenie kary nastąpiło przy zastosowaniu art. 37a k.k. Sąd wziął pod uwagę dyrektywę sądowego wymiaru kary, iż najpierw należy rozważyć możliwość zastosowania środka najłagodniejszego i dopiero w przypadku, gdyby środek ten nie był wystarczający z punktu widzenia celów kary określonych w art. 53 k.k., stosować ewentualnie środek surowszy. Sąd uznał, że orzeczenie w stosunku do oskarżonego kary grzywny będzie wystarczające do osiągnięcia wobec niego celów kary. Sąd uznał, za karę adekwatną wobec oskarżonego, karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych. Kara o charakterze wolnościowym w postaci grzywny wymierzona oskarżonemu, jak i jej rozmiar, czynią w ocenie sądu zadość celom jakie ustawodawca przewidział w art. 53 k.k. Określając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 10 zł, sąd miał na uwadze treść art. 33 § 3 k.k., zgodnie z którym ustalając stawkę dzienną, sąd bierze pod uwagę dochody sprawcy, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe. W ocenie sądu ustalona wysokość stawki dziennej grzywny czyni zadość wskazanym w art. 33 § 3 k.k. wytycznym i pozostaje w związku z wysokością miesięcznych dochodów oskarżonego.

Na podstawie art. 627 k.p.k. sąd obciążył oskarżonego M. S. kosztami procesu, a w tym zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa, uzasadnione wydatki poniesione przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania w

sprawie w wysokości 70 zł (zapytanie do K. – 30 zł, ryczałt za doręczenia pism w postępowaniu przygotowawczym i sądowym – 40 zł, ryczałt za przechowywanie dowodów rzeczowych – 40 zł). Ponadto sąd wymierzył oskarżonemu opłatę sądową w wysokości przewidzianej ustawą z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych, tj. stanowiącą 10% orzeczonej kary grzywny.

SSR Radosław Gluza